

Sygn. akt II CSK 312/18

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa A. K., M. K., R. K. i I. K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Komendzie Miejskiej Policji w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 grudnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 6 grudnia 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) odstępuje od obciążenia powodów kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz strony pozwanej.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej

do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powodowie wnieśli o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), które sprowadzili do problemu wyznaczenia obowiązków służbowych policjanta i określenia zakresu terytorialnego i czasowego, w jakim one obowiązują.

Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej, gdy ustalony w sprawie stan faktyczny pozwala na odniesienie się do niego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Zagadnienie sformułowane przez powodów nie ma powyższych cech. Powodowie nie sprecyzowali, w związku z wykładnią których przepisów prawa zagadnienie to pozostaje. Nie wyjaśnia problemu stwierdzenie: „zastosowanie tego przepisu zamiast przepisu art. 430 k.c. będzie uzależnione od stwierdzenia”, skoro w poprzedzającym je wywodzie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie został przez powodów wymieniony żaden przepis, do którego w zacytowanym zdaniu nawiązują. Istotniejsze jednak jest, że wyroku z 7 listopada 2013 r., V CSK 519/12 (nieopubl.), Sąd Najwyższy wyjaśnił już, jakiego rodzaju działania funkcjonariusza policji można zakwalifikować jako podjęte w związku ze służbą, z konsekwencjami w postaci przypisania odpowiedzialności za nie Skarbowi Państwa, nie zaś samemu funkcjonariuszowi.

Powodowie powołali się także na występowanie w orzecznictwie sądowym rozbieżności (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), nie określając jednak, w związku z wykładnią którego przepisu te rozbieżności mają pozostawać. Wyjaśnili natomiast, że mają one związek z odpowiedzią na pytanie o dopuszczalność przeprowadzenia dowodu z dokumentów zawartych w aktach innej sprawy. Przytoczyli kilka

orzeczeń, w których sądy opowiedziały się za taką możliwością pod pewnymi warunkami, podczas gdy Sąd Apelacyjny przytoczył kilka innych orzeczeń, w których tę możliwość wykluczono.

Rozbieżności, o których powodowie wspominają są jednak stosunkowo proste do wyjaśnienia. Gdy chodzi o zeznania świadków, to - nie tyle z uwagi na zakaz prowadzenia dowodów z dokumentów złożonych w aktach innej sprawy, ale ze względu na obowiązywanie zasady bezpośredniości - dowody z ich zeznań powinny być prowadzone przed sądem orzekającym, co jednak nie wyklucza sięgnięcia w pewnych okolicznościach do zapisów tego, co te same osoby zeznały w innych sprawach, w których także wystąpiły w roli świadków. Z innych materiałów dowodowych niż protokoły zeznań świadków złożonych do akt innych postępowań sąd prowadzący postępowanie może korzystać w zasadzie bez ograniczeń, jeżeli tylko dotyczą one okoliczności istotnych w rozpoznawanej sprawie i zostaną powołane jako środki dowodowe. Trzeba zresztą zauważyć, że także Sąd Apelacyjny w niniejszej sprawie skrupulatnie przedstawił cechy materiału dowodowego zebranego w sprawie karnej oraz wyjaśnił, czy i w jakim zakresie mógłby mieć on znaczenie w niniejszej sprawie, akcentując, że nie dostarczał on innych danych na temat okoliczności samego przestępstwa i czasu poprzedzającego jego popełnienie, niż już ustalone przez Sąd Okręgowy.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. orzeczono jak w pkt 1. Z uwagi na sytuację osobistą i majątkową powodów, ujawnioną przez nich w oświadczeniach złożonych na potrzeby rozpoznania wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych, ale też z uwagi na charakter sprawy oraz to, że sporządzenie odpowiedzi na skargę kasacyjną nie wiązało się dla pełnomocnika pozwanego z istotnym nakładem pracy w zestawieniu czynnościami już wcześniej podjętymi, Sąd Najwyższy na podstawie art. 102 k.p.c. zastosowanego odpowiednio w postępowaniu kasacyjnym, odstąpił od obciążenia powodów kosztami tego postępowania należnymi stronie pozwanej.